

„ДОБРУЖА“ ще излиза всяка
Събота.

Цена за абонамента:
за 6 месеца 6 лева
„ 3 „ 3 „
За обявления се плаща 10 ст.
на всякой редъ за първопечатане,
а за всякой редъ при последующе
печатане по 5 стот.
Единъ брой 20 стотинки.

ДОБРУЖА

Всичко що се отнася за
вѣстника се праща до редакцията
въ Добричъ.

Ръкописи назадъ не се връщатъ.
Неплатени писма не се приематъ.

Въ Варна представителъ на
редакцията е В. Божиловъ,
който и ще получава обявления
за печатане.

ВѢСТНИКЪ ЗА ПОЛИТИКА И НАУКА

SAPIENTI SAT!

Год. I.

Добричъ, 14 Ноемврий 1887.

Брой 4.

Добричъ, 14 Ноемврий 1887 год.

Историята помни и е отбелязала много малко дни, които по послѣдствията си да сж бивали толкова ползотворни за единъ народъ, колкото е билъ и е денятъ 7 Ноемврий за насъ. Тъкмо двъ години сж, откакъ въ този денъ сждбата на България бѣ турена на възпитъ. Всички сме съвременници на ония тревожни отъ една страна и радостни отъ друга минути, които прѣзъ 7 Ноемврий 1885 год. преживѣ България народъ, та нѣма нужда да ги спомяме тукъ на-дълго.

Слѣдъ провъзгласяването съединението на двѣтъ България, очитъ на Българский народъ бѣхъ обрнати на Истокъ, отъ гдѣто се чакаше неприятеля и гдѣто бѣ се стѣкло всичко способно да носи пушка. Цѣли два мѣсяца бѣзъ четири дена се продължи това бѣзвѣстивно положение; въображаемия неприятель нито се показваше, нито пъкъ даваше да се разбере, че нече се покаже; отъ Сѣвѣръ рѣмжахъ, подбутахъ Истокъ да нахълта въ България и пустне малко кръвъ на *братушкитъ*; отъ Западъ не се изказвахъ, като не знаяхъ още, дали Българский народъ нече се преклони прѣдъ сѣвѣрний колосъ. Само отъ една Англия се чувяхъ насърчителни гласове. Такова въ братцѣ бѣ положението, когато като свѣтковица на 2 Ноемврий се разнесе извѣстието, че единъ нашъ съседъ и братъ по кръвъ и вѣра отъ Западъ, възползуванъ отъ обстоятелството, че всичката ни войска бѣ далечъ по турскитъ граници, хайдушки нахълта въ татковината ни и ни обяви война, когато, напротивъ, бѣ длъженъ да ни помага. Нещемъ да осждаме братята Сърби — сждбата доволно ги наказва, а тия, които ги възлѣбяхъ въ тая братоубийствена война, вѣрваме, и по семъ сега да ги мжчи свѣтѣта имъ, ако само ихъ иматъ.

Побѣдоносни бѣхъ шестията на сѣрбитъ въ първитъ четири дни слѣдъ обявяването войната. Тукъ-тамъ само имахъ тѣ ничтожни сблъсквания съ нашитъ опълченски чети, на които единствено бѣ повѣрено пазяпнето тѣзи частъ отъ границата ни. Кула, Царибродъ, Трънъ, Бръзникъ бѣхъ вече въ тѣхнитъ ржцѣ; а старата столица на Страшимира, Видинъ, бѣ обсаденъ отъ всяка страна. Миланъ бѣ вече рас-

прѣстпжлъ на всекъдѣ телеграмми за славнитъ си побѣди (!) и бѣ се распоредилъ да се напечататъ поканителни билети за бала, когото смѣташе да даде въ Българский княжески дворецъ на дена си (Архангеловъ день). Всичкий свѣтъ вече бѣ казалъ свърши се България!

Само българското сърце не бѣ се още отчаяло. Българина знаеше причината на сѣрбитъ побѣди; вѣрваше той, че щомъ прилѣти юнашката му войска, която бѣше вече на пътъ, сѣрбитъ ще трѣсѣтъ най късний пжтъ за Българъ и само за едно се той моляше Богу: да помогне по-скоро войската да пристигне и се срѣдне съ неприятеля.

Още 30—35 километра и неприятеля щеше се озъве прѣдъ вражата на-новата българска столица; още нѣколко часа и мечтата на Милана щеше се изпълни; още нѣколко часа и България щеше да се покрие съ вѣченъ позоръ. Но сждбата и яктѣ крака на Българина уврема дойдохъ на помощъ.

На 30—35 километра отъ София по пътя за Нишъ лѣжи едно селце, до него време неизвѣстно. Него сждбата бѣ опредѣлила, за да увѣчае България съ неувидаема слава. Сливница е мѣстото, гдѣто Българина показа; че е достоенъ да живѣе самостоятелно, че може да зацѣпява съ кръвта си своята татковина; че, тихъ и работливъ въ обикновенно време, той става разиренъ левъ, когато докажтъ земята му и тѣжко томува, който е сторилъ това.

Сливница бѣ първото мѣсто, на което сѣрбитъ срѣцнахъ малко много сериозно съпротивление. Ничтожна частъ отъ войската още на 5-ий Ноемврий стигна тукъ и съ рѣшителностъ чакаше неприятеля, за да му покаже, че бѣзъ наказанно въ българска земя не може да се влиза. Последний не се забави — той още сжщий денъ се яви, тържественно шествувайки къмъ София. Какво же бѣше неговото учудване, когато тамъ, гдѣто не е очаквалъ, срѣща съпротивление и съпротивление мъжско. Слѣдъ непродължително сблъскване, неприятеля се убѣди, че него денъ не може се промжжи на напредъ и отложи за другий денъ да опита щастнето си.

Още не бѣше се добръ съмнѣло, а сѣрбитъ захваняхъ атакитъ си съ пълна увѣреностъ за сполука; но напусто бѣ всичко. Насрѣща имъ пѣмаше

вече шепя опълченци, а стояхъ нѣколко полка, които, макаръ и много по-малко по численостъ отъ тѣхъ, бѣхъ рѣшени да сложатъ кости за защита на татковината си. До тъмно неприятеля повтаряше своитъ атаки и всекога съ несполука и най послѣ, принуденъ отъ българскитъ щикове, обрнжъ гърбъ.

Съ свършването дена на 7 Ноемврий се свърши и периода на сѣрбитъ побѣди. Отъ него денъ и до самото си свършване, захванатата отъ тѣхъ братоубийствена война не имъ донисаше друго, освѣтъ срамни поражения, когато пъкъ Българина обсираваше съ славни побѣди. Отъ този именно денъ, 7 Ноемврий, името *България* взе да се произнася на Западъ съ уважение; отъ този денъ, може да се каже, въ Европа почнахъ да вѣрватъ, че българский народъ е достоенъ да живѣе самостоятелно — бѣзъ всякакви опекуни и покровители. Ако днесъ въ непосилната ни борба съ Русското Правительство, намъ ни симпатизиратъ другитъ народи, даже и традиционнитъ ни врагове — гръцитъ, то, смѣло може да се каже, една отъ главнитъ причини сж юначеството и твърдостта, които българский народъ показа отъ 7 до 15 Ноемврий 1885 г.

Ето защо въ началото на статията си ний казахме, че тоя денъ е памятенъ за българский народъ; а тукъ ще прибавимъ: единъ българинъ да остане по бѣлий свѣтъ и той трѣба да памятува 7 Ноемврий!

—————

Както Българский народъ, тага и негова Господаръ уважава и памяти 7 Ноемврий. На тоя денъ Негово Царско Височество е издалъ пригазъ по Военното вѣдомство и е поздравилъ Героя на Сливница — Негово Височество Александра I. Ний по-доло печатимъ пригаза, телеграммата на Н. Ц. Височество, а сжщо и отговора отъ Н. В. Александра I.

Телеграмма.

Варна. Командиру 8-ий пѣший полкъ. НЕГОВО ЦАРСКО ВИСОЧЕСТВО днесъ благоволи да издаде слѣдующий пригазъ по Военното вѣдомство, № 470, ст. София 7 Ноемврий 1887 година.

«Офицери и войници!»

«Днесъ е дена на когото вий равно «преди двѣ години съ вашитъ пѣлни «отъ високъ патриотизмъ и воиншка «доблѣсть подвиги положихте основа за

«военната слава на храброто българско «оръжие. Вашите славни победи въ «скърбната война съ съседния брат-«скии народъ подъ Сливница, Горгу-«лята, Драгоманъ, Царибродъ, Пиротъ «и Видинъ, — доказаха предъ цѣлия «свѣтъ способността и храбростта на «българския войникъ при защитата на «отечеството си.

«Офицери и войници!

«Въсхитенъ отъ дѣйствиата на хра-«брите борци подъ Сливница, считамъ се «за щастливъ особено за гдѣто въ качеств-«ството си на вашъ шефъ за пръвпжтъ можъ «да ви поздравя съ този толкова за-«служенъ тържественъ празникъ, па-«мятъта на когото трѣба да остане на «всѣки въ редоветъ ви и да послужи «за истинския пѣтеводителъ къмъ още «по славни военни подвиги, съ които «напълно съмъ увѣренъ, че и за на-«прѣдъ ще увѣчатъ моята храбра «армия.

«Офицери и войници!

«Въ моето лице вижъ ще намѣрите «вождъ, който ще се старае да бѣде «подобенъ на храбрия и достоенъ пред-«шественикъ, който ви показа пътя «къмъ побѣдитъ за славата и вели-«чнето на милото ми отечество.» —
№ 1714. На първообразното съ соб-«ствената ръка на НЕГОВО ЦАРСКО
ВИСОЧЕСТВО написахъ **ФЕРДИНАНДЪ**.

Настоящия пригазъ да се прочете въ всички роти, ескадрони и батерии и още нощесъ да се отлитографира и облѣни по казарменитѣ стѣни. Подписахъ Военния Министръ, Польовникъ **Мутгуровъ**.

Телеграмма.

Варна. Командиру 8-ий пѣший полкъ.

По заповѣдъ на Военния Министръ обявява се за знание по Военното Вѣдомство размененитѣ телеграмми между Н. Ц. Височество **ФЕРДИНАНДЪ I.** и бившия ни князь **АЛЕКСАНДРЪ I.** по случай празника на 7 Ноемврий № 1720.

До Негово Височество князь **Александръ Батембергъ, Дармщатъ,** отправена на 6 Ноемврий по 11 часа прѣзъ ноца.

Въ мое име и въ онова на моята войска азъ отиравамъ на Ваше Височество изражението на чувствата отъ възпоминателно очудване, длъжимо на тогава който прѣди двѣ години въ тоя день съумя да покаже на Българската войска пътя на побѣдата и на славата. Подписахъ: **ФЕРДИНАНДЪ**.

Дармщатъ. До Негово Царско Височество князь **ФЕРДИНАНДЪ I,** София. Искрено благодарихъ на Ваше Височество за изказанитѣ чувства и не се съмнявамъ, че войската която азъ създадохъ и водихъ къмъ побѣдата, ще съумѣе да поддържа, винаги Ваше Височество въ усилията Ви, за щастнето и благоденствието на България.

(Под.) **АЛЕКСАНДРЪ**.

Другарь на Министра Майоръ **Саввовъ**.

Едно най голѣмо зло, което би трѣбвало, колкото е възможно по скоро да се премахне, е пѣмането у насъ никакви кредитни учреждения, отъ които българския землѣдѣлецъ да може да взема, когато има нужда, пари за посрещанис работата си, безъ да е принуденъ да зема пари отъ лихвари и си продава храната на скелата, съ ничтожна цѣна.

Върху това, отъ освобождението ни до днесъ, се бѣше обърнало внимание само презъ 1880 год.; нѣ и тогава се направил нищо повече, освѣнъ че се измѣни начина на търговията. Презъ 1880 г. Нар. Събрание, издаде единъ законъ, съ който, до кжтъ се урѣдятъ землѣдѣлческитѣ каси и станатъ достъпни за най бѣдния селенинъ, се за прещаваше купуването храни на зѣлно. И наистина, това зло, тогава още се премахна на видъ, нѣ на дѣло то си остана и се върши още въ по голѣмъ размѣръ, само че не правятъ сега търговцитѣ занеситѣ си така глупаво, а подъ другъ видъ и така щото да не може да се знае отъ какво му дължи селенинъ. Търговцитѣ въ това отношение, немогатъ да се обвинятъ, защото сега тѣ се условватъ съ селенинъ колко лихва ще му взематъ, ако му заематъ пари или, ако му даватъ храна за сѣме и за помпакъ пазарятъ се съ него. Виновни се въ този случай пакъ самитѣ землѣдѣлци, че когато доде харманъ, даватъ всичко каквото иматъ въ хамбаря съ ничтожна цѣна; а утрѣ, като имъ недостигне за прехрана или за сѣме, отиватъ та го купуватъ съ двойна цѣна. Освѣнъ това въ нашитѣ селени се завждилъ единъ обичай щото каквото имъ трѣбва презъ годината да го взематъ на вересия и го плащатъ въ натура по врѣме на харманъ; а това се отзовава твърдѣ злѣ на тѣхната кисия, защото, ако съ готови пари си купуваха едно друго, щѣха и по ефтино и по добра стока да си земжтъ и всѣкога щѣха да гледатъ да се простиратъ толкова, колкото имъ позволява чергата. Има случай, когато селенинъ продава срѣщу длъгъ всичката си храна по за 35—40 гр. килото, а пролетѣта, като му недостигне въ хамбаря за да прехрани домашнитѣ си, отива та купува същата храна по 110, 120 и 130 гроша килото.

Разумѣва се че това нашии селенинъ не го прави, защото иска вѣчно да нѣма, или защото счита себе си длъженъ да дава онова, което му опредѣлятъ търговцитѣ; той умѣе твърдѣ добръ да си прави смѣтката и никогни не би се съгасилъ на такава експлоатация, ако имаше друго срѣдство. Представете си: Варненскитѣ и Балчикск. житари-търговци сами по мѣжду си опредѣлятъ цѣнитѣ на храната, която се искава изъ цѣлий Варненский и частъ отъ Силистренский Окрѣгъ и играятъ като нѣкой а землѣдѣлцитѣ се длъжни да имъ даджтъ хранитѣ си. Гледайте днеска се прѣсва слухъ че храната на скелата има цѣна 80 или 90 гр. килото, селе-

нитѣ си патоварватъ колата и докжтъ отидатъ тя става 50, 55 и 60.

Житаритѣ-търговци знаятъ че наскоро слѣдъ харманъ се иска отъ селенинъ и даждия и дългове се плащатъ; знаятъ още че и търговцитѣ отъ другитѣ градове затыгатъ по него врѣме землѣдѣлцитѣ за аладжацитѣ си и нарочно спемжтъ цѣната на хранитѣ, а нашии селенинъ, ще не ще, дава произведението си, само да вземе пари и си посрѣщише работата.

Ако нашитѣ землѣдѣлчески каси се бѣха преурѣдили; ако не имъ лежахъ капиталитѣ въ пѣколцина души само, по 10—15 год.; ако тѣзи землѣдѣлчески каси, располагаха съ такъвъ капиталъ, щото да могатъ тутакси да посрѣщижтъ нуждитѣ на землѣдѣлцитѣ тогава щѣха ли да бѣдатъ принудени нашитѣ землѣдѣлци да си продаватъ произведението съ онази цѣна, която имъ опредѣлятъ житаритѣ-търговци? Щѣли да си дава произведението още по врѣме на харманъ за длъгъ, а послѣ да ходи да го купува съ двойна цѣна? Не. Тогава, той щеше да си смѣтне колко дължи, колко има да дава за даждие, ще вземе отъ Землѣдѣлск. каса нужната сума пари; ще си настани произведението и ще чака да го продаде тогава, когато има добра цѣна и само отъ това дѣто ще си продаде произведението най малко съ 30% по скѣпо отъ колкото е принуденъ да го продаде сега, щѣше да може да си плати дълга на Землѣдѣлческата каса. (Слѣдва.)

Хората около «Новата» навѣрно сж си задали за цѣль да се прославятъ като шарлатани. Иначе неможе да се обясни бѣзсвѣтностоста и нахалната подлостъ, които тия бухали сж показали въ 3-й брой на вѣстникето си. Въ тоя брой тѣ печататъ ей това писмо:

«До редакторитѣ на в. „Добружа“. (Курсива е тѣхенъ. Б. Р.)

«Отъ надутата ви хвалба, че сте имали писмо отъ бай З. Ст. изъ София, ний не се смущаваме; защото той навѣрно би ви съвѣтвалъ чрѣзъ него да употребявате языкъ по-умѣренъ, а не хамалски, (хамалски е твою, г-нѣ Живковъ, языкъ; а не на «Добружа». Б. Р.) въ личнитѣ расправии на вѣстникѣтъ ви. Ний съжалѣваме за гдѣто бай Зах. има сношение съ лица, които неумѣятъ да пазятъ и тайната на кореспонденцията (на писмата).»

Като прочетохме това писане, ний останѣхме смаяни. Какво е това писмо отъ Зах. Ст. изъ София? Каква е тѣзи хвалба? Преглѣдахме 1-ий и 2-ий, па и 3-ий, броеве на вѣстника си; но ненамѣрихме ни дума за такава нѣщо. Хай, Аллахъ, си казахме, каква ще бѣде тѣзи работа? И, право да си кажемъ, не малко време мислихме върху този въпросъ. Та и какъ да немислишъ, бе брате, когато знаешъ, че нито си получвалъ отъ г. Зах. Стояповъ писмо, нито пъкъ си му писвалъ; а отъ друга страна, не ти се ще да повѣрвашъ, че единъ Предсѣдателъ на Окр. Слѣдъ, и единъ Директоръ на Гимназия, и най-по-

слъ единъ грядинарь-забавачаръ ще си позволѣтъ да напечататъ подобна нахална лъжа.

Работата же е много явна. Новиститъ, попарени отъ справедливата забѣлжка на «Свобода», да не окарикурирѣтъ Ботена по Благосеки, намислили да се подмѣлятъ прѣдъ г. Зах. Стояновъ. Рѣшено и направено. Мислили хората около «Новата» — Мирски въ председателското си кресло, Козаровъ въ директорската си канцелария и Н. Живковъ прѣдъ чаша старо вино — и намислили, като нѣма съ какво друго, да пустѣтъ една лъжа, ако и до висша стѣпенъ подла.

Какво можешъ да кажешъ на таква хора? Ако, като тѣхъ, притѣжаваме въ лексикона си разни различни думи щѣхме да имъ ги отираваме по адреса; но, за щастие, писаритъ, които редактиратъ «Добружа», не сѣ научени, като разни директори, председатели и забавачари, да употребяватъ думи, свойственни на Цариградскитъ товароносачи само.

Ний заявяваме явно, че нито сме получавали нѣкакво писмо отъ г. Зах. Стояновъ, нито сме му писвали, нито пъкъ сме спомянували въ вѣстника си за подобно нѣщо, което, впрочемъ, читачитъ ни лесно могатъ провѣри, като преглѣдатъ внимателно миналитъ броеве на вѣстника ни; че хората около «Новата» лъжатъ по единъ най бѣзсѣвѣстенъ и бѣзобразенъ начинъ, като сѣ напечатали по-горѣ цитираното писмо; че ний сме готови да се поклонимъ седемдесетъ и седемъ пѣти по седемдесетъ и седемъ томува, който ни покаже гдѣ у вѣстника си сме спомянували за нѣкакво писмо.

Малко повечеко съвѣсть, г-да новисти!

ЛѢТОПИСЬ.

— На 7-ий того, по случай блѣскавата побѣда при Сливница прѣзъ 1885 год., въ града ни утрината се направиха парастаси за погинѣлитъ въ бол въ българската, ерменската и грѣцката църкви, въ главната джамия и въ еврейската хавра; а часа на 10 на площада при шадравана се отслужи благодарственъ молебенъ отъ всички вѣри така: българското и грѣцкото духовенство наедно, послѣ ерменското, слѣдъ него мухамеданското и най послѣ еврейското. Драго бѣше човѣку, като глѣдаше и слушаше да се възнасятъ Богу молитви на 5 язици и 3 вѣри за славата и величието на България и за дългоденствието на нейния Господаръ. На молебена се каза едно прочувствено слово; а отпослѣ се отпавиха двѣ телеграмми: една отъ Общин. Управление до г. Министра-Президента, а другата отъ Комитета «България за себя си» до Негово Царско Височество. Вечерята же имаше освѣтление на града и се пуснаха нѣколко фишека.

— Ето телеграммитъ за които спомянуваме по-горѣ:

София. Министру-Президенту
Копие «Свобода».

Днесъ по случай блѣскавата побѣда при Сливница въ 1885 год. въ всички християнски църкви, хаврата и главната джа-

мя, станаха панахиди за падналитъ при защитата татковната ни войница, а послѣ при стеченне на много граждани общъ молебенъ. Цѣлий градъ окрасенъ съ народнитъ флагове, тържествувайки, поздравява Българската армия въ лицето на Височайшии й шефъ Господаря и Ви моли да подвесете предъ стѣлжитъ на Негово Ц. В. вѣриподаническитъ му чувства и вѣрата му, че при опасностъ за България, Н. Ц. В. храбро ще повѣде народа къмъ побѣди. Да живѣе Н. Ц. В. Фердинандъ I. № 3275.

(Подписалъ) за Кметъ Високовъ.

София. Негово Царско Височество Фердинандъ I.

По случай блѣскавата побѣда нанесена днѣшний денъ при Сливница отъ храбритъ Български войски надъ неприятеля, комитета — «България за себе си» слѣдъ панахида за падналитъ Български юнаци и молебенъ за дългоденствието на възлюбенний си Господаръ празнува тържественно. Живѣйте Ваше Височество за да водите Българската войска, къмъ славата, величието и защитата на Българската земя.

(Подписалъ) Предсѣд.: Д. Ковачевъ.

— Отъ Варна ни съобщаватъ, че на 11 того всички учрѣждения поздравили телеграфически, по случай на дена й, майката на Господаря, Нейно Царско Височество Княгиня Клементина.

— Ако свѣдѣнията ни съвѣрни, г. Кр. Мирски, въ качеството си на Предсѣдатель на Окр. Сѣдъ е направилъ една нечута дивотия. Като узнаемъ подробности по това, въ единъ отъ идѣщитъ броеве ще порасчепкаме тѣзи предсѣдателя постѣпка.

— Единъ приятелъ отъ града ни моли да напечатимъ ей това му запитвание: «На панахидата, станала на 7 того въ българ. църква, защо имаше толкова малко присѣтствующи?» Като изпълняваме желанието на приятеля си, не можемъ да непотвѣрдимъ, че наистина малко чиновници и граждани имаше.

— Съобщаватъ ни отъ вѣрно мѣсто, че въ послѣднитъ 10 дни сѣ открили още 3—4 кражби, извършени отъ бившии земеделчески касниеръ, Кассабовъ. Намъ ни омръзна вече да чуваме за кражбитъ на този пладнешки крадецъ. А какъ нему не е омръзнало да краде?

— На 6 того се разгѣжда въ мировий сѣдъ едно отвѣнъ мѣрка туйва фъ дѣло. Като се раскрижѣтъ още нѣкои тъмнички работи, ний ще запознаемъ читачитъ си съ него. Както се вижда, то ще излѣзе по туйва фъ отъ онова съ 250 рубли, които бай Желѣзъ е смутулевилъ.

— Получихме изъ Балчикъ отъ единъ приятелъ една дописка, съ която се защищава тамошний мировий сѣдия, М. Бассарски, който напоследѣкъ билъ станѣлъ нишанъ за клѣветитъ на нѣкои бухалчета. Послѣднитъ се мѣчали съ лѣжливитъ си доноси прѣдъ Министерството да нехотаитъ стѣватъ отчислението му, както напоследѣкъ сѣ сполучили да сторѣтъ съ Финансовий Наглѣдникъ Е. Овчарова. Мѣжду другото тия бухали си позволили

да излѣжатъ Министерството, че Бассарски купилъ нѣкаква си спорна кашпа за 700 турски лири.

Ний познаваме както г. Бассарски, така и г. Овчарова, за които имаме ей това мѣслие: тѣзи двама млади сѣ честни и патриоти, което не веднѣжъ й дваждъ сѣ показвали. Ний съжалѣваме, че Министерството е уволило г. Овчарова по доноситъ на личности тъмни и съ това го е оставило съ жена и дѣца бѣзъ сръдства за препитаванне.

За г. Бассарски же ще кажемъ, че той не 700 лири, а 70 надали е виждалъ на едно мѣсто събрани. Цѣльта на неговитъ гонители е: да го оклѣветѣтъ прѣдъ почитаемото Министерството, за да могатъ да нехотаитъ стѣватъ отчислението му; защото той не си продава съвѣстьта по желанието на балчишкитъ горгобашии.

— Напоследѣкъ забѣлжаваме една силна агитация за осѣществлението Балканската конфедерация. Намъ е драго, като можемъ констатира, че тая агитация е обхваждала всички балкански държавици (България, Романия, Грѣция, Турция и Сърбия). Това доказва, че всички тия държавици вече сѣ разбрали, че спасението имъ е не въ кавгитъ, съ перипчествата и завиститъ; а въ плѣтното имъ сгруппиране. Ний напълно съчувствуваме на тая идея и желаемъ на инициаторитъ й да бѣдѣтъ щастливи да видѣтъ осѣществлението й.

— Двоица приятели ни съобщаватъ, че на 4-ий Окт. вечерята нашитъ рублажи въ голяя си нѣколко пѣти извикали «долу предателитъ! долу измѣнницитъ!» На запитванието, направено отъ приятелитъ ни по поводъ на това, оня педантъ Дессевъ отговорилъ: «че непродохте ли България на нѣмцитъ.»

Ний обръщаме вниманието на г-на началника и настоятелно искаме отъ него да поспита тѣзи работа. Отецеството ни още не се е избавило отъ кризата, за да се позволява на рускитъ мѣкерета противоправителствени агитации.

На този гуляй е билъ и ковчезника Гунчовъ, който най много си е дралъ гърлото. Чудимъ се, защо още Правителството се церемони съ тоя измѣнникъ! Срамъ е, наистина, да хрантутишъ човѣка, който те подпоава и който, гдѣто сѣдне и стане, отъ устата му излизатъ псувни и хули противъ татковната ни; а медени хвалби за Руссия.

— Единъ приятелъ отъ града ни пише:

«Случайно ми се попадна да поразгѣдамъ документитъ, съ които Георги Кассабовъ оправдава сумнитъ, които, като на училищенъ касниеръ, му сѣ се отпущали. Мѣжду другитъ въ тѣхъ личѣтъ и за купуване дърва за прѣзъ минѣлата зима, отъ които се вижда, че за дърва се похарчило за нея зима 4000 лева, или изгорило се 800 кола дърва. Въ училищата сѣ се палили 20 соби. Ако туримъ на всѣка соба по 15 кола, което е даже много, излиза, че въ сѣщностъ сѣ се изгорили 300 кола дърва; а останѣлитъ 500

кола, или, 2500 лева сж хлътнали въ бвзднний джобъ на г-на Касабова.»

Б. Р. — Думитъ на приятеля ни сж вѣрни. Ний сами сме имали възможност да преглѣждаме тия документи и да се убѣдимъ, че наистина г. Касабовъ е представилъ оправдателни документи за 4000 лева (20000 гроша) похарчени за дърва за прѣзъ една зима. Въобще отъ всички работи на г-на Касабова ний дохождаме до заключението, че да краде въ този човѣкъ се е обѣригло на маниа. Ний сме напълно увѣрени, че той, като спи даже пакъ ще мисли: отъ гдѣ, какъ и колко може се откраднѣ.

По Народното Събрание.

Съратенъ Протоколъ на 11 заседание.

Слѣдъ прочитанието на списъка отъ секретари г. Саръ-Ивановъ се указа, че отсъствувать само 28 души прѣдставители отъ цѣлото число законни прѣдставители, подпрѣдседателя Зах. Стояновъ откри заседанието въ часа два слѣдъ обѣдъ и помоли секретаря г. Симеонова да прочете протоколъ отъ миналото заседание. Слѣдъ прочитанието му г. Кировъ направи забѣлѣжка, че неговото прѣдложение за да се даждъ прошенията по подданството на г. Министра на вътрѣшнитѣ дѣла не било записано въ съкратения протоколъ. Г. Градинаровъ прѣдложи щото забѣлѣжката на чл. 2 отъ закона за носяние оружия да се разбира не инакъ освѣтъ, че поръчителствата да не бждатъ завѣрвани отъ нотариуса и единъ човѣкъ за своитѣ служащи да може съ едно прошение и едно поръчителство да добива свидѣтелства за носяние оружия на всѣкиго одного отдѣлно.

Г. Петковъ мисли, че за истълкуванието на това е нужно присѣствието на г. Министра на вътрѣшнитѣ дѣла.

Г. Тончевъ предлага щото това тълкувание да се иска отъ г. Койбашиевъ, тѣй като той е прѣдложилъ въпроса за поръчителствата. Г. Министръ Странски се съгласява съ тълкуванието на г. Градинарова, а г. Калчевъ заявява, че не е време да се тълкува законъ, тѣй като той не е четенъ изцѣло, не е приетъ и слѣдов. не съществува още. Г. Кировъ чети прѣдложение, подписано отъ 10 души прѣдставители, съ което прѣдлага да се намали таксата за носяние оружия отъ 5 на 2 лева. Г. Иванъ Стойковъ се исказа противъ това прѣдложение. Г. Векиловъ предлага да се намали вътрѣшната такса на 2 лева. Г. Министръ Странски, Петковъ и Ранчовъ прѣдлагатъ да се отложи разискванието на тоя въпросъ до като дойде въ камарата г. Министръ на вътрѣшнитѣ дѣла. Въ тоя моментъ пристигна г. Министръ на вътрѣшнитѣ дѣла и докладчика секретарь Каракашевъ прочете прѣдложението на г. Кирова. Противъ него говорихъ Меразчиевъ, Дюкмеджиевъ, Градинаровъ и министра г. Стамболовъ, който като обяви че не приема прѣдложението на г. Кирова, послѣдния си оттегли прѣдложението.

Г. Холевичъ чети слѣдующето прѣдложение за измѣнение чл. I. алинея II отъ закона за носяние оружия на общинскитѣ

служители: падали, пазванти, куриери, говедари, коняри, овчари, както и на самитѣ стопани пастири да се издаватъ и пр. Министръ Стамболовъ възрази, че това, което г. Холевичъ иска има го въ втората алинея на чл. I отъ закона за носяние оружия.

Г. Петковъ говори противъ прѣдложението на г. Холевичъ и Народното Събрание съявно гласоподаване отхвърли въпросното прѣдложение.

Г. Милевъ чети прѣдложение съ което иска да се издаватъ 6 мѣсячни свидѣтелства за носяние оружия съ половина заплата. Г. министръ Стамболовъ приема прѣдложението на г. Милева, което се и прие отъ Народното Събрание съ явно гласоподаване. Г. Шивачевъ прочете двѣ прѣдложения: първото за измѣненесо на таксата отъ 5 на 2 лева, а второто за измѣнение на I членъ съ които да се разбира щото само тия пътующии съ оружия да иматъ билетъ, които пътуватъ внѣтъ отъ района на своята община. Г. Подпрѣдседателъ яви, че първото прѣдложение не може да се гласува, тѣй като Народното Събрание отхвърли прѣди малко подобно прѣдложение. Министра г. Стамболовъ не приема прѣдложението на г. Шивачовъ, което съ явно гласоподаване се отхвърли и отъ Народното Събрание.

Г. Подпрѣдседателъ прѣдложи гласуванieto на цѣлия законъ за носяние оружия, което се прие отъ Народното Събрание съ явно гласоподаване.

Относително прѣдложението на г. Казинци щото тия отъ гг. депутатитѣ, който сж избрани на двѣ или три мѣста, да обявѣтъ кой гдѣ приема, г. подпрѣдседателъ яви, че за него не може да се говори, тѣй като проверката на изборитѣ още не се е извършила, а поставенитѣ на дивенъ рѣдъ запитвания на г. Кацевъ и Ангеловъ, като още не съобщени на надлѣжнитѣ министри, то за тѣхъ и не може да се говори. Слѣдъ това прѣдседателското мѣсто зае г. подпрѣдседателя Славковъ.

Докладчика по проверкитѣ на изборитѣ г. Станевъ докладва Орханскитѣ избори, които се и приехъ за правилни и законни.

Слѣдъ туй секретаря Байчовъ по прѣдложение отъ г. подпрѣдседателя прочете двѣ отношения отъ Министерството на финанситѣ, които се и испратихъ на финансовата комисия. Засѣданието се закри часа 4 слѣдъ обѣдъ.

РАЗНИ

В. «Тарикъ» съобщаваше че спорѣдъ свѣдѣнията, които той ималъ, свижданieto мѣжду Германскитѣ Императоръ и Русскитѣ Царь щѣло да стане въ минал. срѣда или четвъртъкъ. Както знаятъ читателитѣ ни, това съобщение на горний вѣстникъ се сбѣдна. Германскитѣ и Австрийскитѣ вѣстници обаче, казватъ че това свиждане на двамата Императори, не щѣло да има никакво влияние върху положението на работитѣ.

— Въ в. «Таймсъ» срѣщаме една телеграма съ дата 7 Ноември, спорѣдъ която Германия е съвѣтвала Турция, въ интереса на мира, да отхвърли предложението на Руссия, съ което Портата се канеше да окупира Южна България.

— Въ сѣщия вѣстникъ срѣщаме, че Турция е отхвърлила горнето предложение на Руссия.

— Препорѣчваме на читателитѣ си публикуваната въ в. «Свобода» (броеве

96—97 и 98) статия на русскитѣ в. «Европы» за нашитѣ работи. Отъ нея всѣки ще може да разбере, най добръ, какво добро ни желае матушката и какви планове крои тя за отечеството ни, съ онѣзи наши прокопсанници, на които България, слѣдъ предателството, което извършиха на 9 Авг., се види тѣсна. —

— Заемаме отъ в. «Свобода» слѣдующето:

Пишѣтъ ни отъ Петербургъ: «Всичко, което мисли и разсѣждава въ Руссия е за въ полза на България. Противници сж само: военнитѣ, погорѣ отъ подполковници, чиновницитѣ, полицията и велчки, които поддържатъ бѣсилото въ Руссия. Тѣ казватъ, че презъ войната въ 1877 година, не знаяли що за народъ сж българитѣ, на пълно биле увѣрени, че тѣ сж «братушки»: «Сега, казватъ тѣ, ако ни стѣни крака въ България, всички, които викатъ: «Свобода», «Независимостъ» и «България за себе си», ще бждатъ избити и испратени въ Сибирь». Това за знание на нашата честна интелегенция.

— Спорѣдъ послѣднитѣ извѣстия отъ Парижъ, Грени нѣмало да подаде отставка.

— Русскитѣ вѣстници парцалитѣ си кжсѣтъ отъ ядъ противъ Калюки за рѣчта, която той произнесе прѣд унгарската делегация. Прави сж хорицата! Е зеръ тѣзи рѣчъ показва на русското правителство, че не ще му позволѣтъ бѣзнаказанно да прати въ България своитѣ казаки.

— Много естнио френскитѣ вѣстници продадохъ принципитѣ: «Свобода», «Равенство» и «Братство» на руската нагайка и «бить по селу». Не може срѣщнж човѣкъ ни единъ брой на кой да е отъ издающитѣ се въ Франция вѣстници, въ който да нѣма по нѣколко измислици въ врѣда на България. Така, изъ «Curier de Paris» «Свобода» заема ей тѣзи дивотия, телеграфирана ужъ отъ София:

«Всичкитѣ планове изработени отъ Стамболова за разни съзаклятия и покушения въ България, влонятъ да обвинятъ митрополитъ Климента, на страната на когато е сичкото българско духовенство и който е единственния сериозенъ и опасенъ противникъ за малкитѣ деспоти, които държатъ България въ терроръ. Българскитѣ ексархъ Иосифъ е протестовал(!) срѣщо българското правителство неговитѣ стѣнителни мѣрни употребявани противъ делегата му Климента. По тая причина, Стамболовъ се грижи да отдѣли българското духовенство отъ Ексарха и да образува независима черкова, която да може да подчини и употребѣи въ своитѣ противонародни цѣли».

Честитимъ на френцитѣ новия път по когото сж трѣгнали вѣстницитѣ имъ.

— В. «Times» въ една вводна статия казва: «результатитѣ отъ тропическитѣ сѣжизъ починжж вече да се виждатъ, именно въ това, че отъ какъ станж извѣстенъ тоя сѣжизъ, починж да не се говори вече за сѣжизъ мѣжду Франция и Руссия».